

Έγκλημα χωρίς τιμωρία

Του Χάρη Παπαδόπουλου

Οι μαζικές δολοφονίες και τραυματισμοί Παλαιστινίων από το σιωνιστικό κράτος, η ευρωπαϊκή υποκρισία και ο ταρτούφος Νίκος Κοτζιάς.

Σε κάθε πολεμική σύγκρουση, όποιος κι αν είναι ο συσχετισμός δυνάμεων ανάμεσα στα αντίπαλα στρατόπεδα, υπάρχει πάντα μια σχετική αναλογία στα μέσα που χρησιμοποιούνται. Μπορεί η μία πλευρά να χρησιμοποιεί υπερσύγχρονα αεροπλάνα που σπάνε το φράγμα του ήχου και η άλλη να διαθέτει μόνο λ ιανοντούφεκα, αλλά έστω κι έτσι και οι δυο αντίπαλοι μπορούν να καταφέρουν ορισμένες απώλειες ο ένας στον άλλο.

Δεν μπορεί να υπάρξει πόλεμος, όταν η μία πλευρά κατεβάζει στη μάχη τα танκς και η άλλη απαντά με προκηρύξεις και συνθήματα. Δεν μπορεί, όλες μα όλες οι απώλειες σε νεκρούς και τραυματίες, να ανήκουν αποκλειστικά στη μία μόνο πλευρά. Και η άλλη πλευρά, που προκαλεί όλες τις εκατόμβες, να εμφανίζεται σαν αμυνόμενη και υπερασπιζόμενη τον εαυτό της.

Κι όμως, σήμερα το Ισραήλ αυτή τη βασική πολεμική συνθήκη επιχειρεί να παραβιάσει: την αρχή της αναλογικότητας των μέσων. Οι Ισραηλινοί στρατιώτες δολοφόνησαν μαζικά τους άοπλους διαδηλωτές που προσέγγισαν (και δεν παραβίασαν καν) τα συρματοπλέγματα των συνόρων της Γάζας με το Ισραήλ. Επιπλέον, η ισραηλινή αεροπορία βομβάρδισε τιμωρητικά την πόλη της Γάζας από όπου εξόρμησαν οι διαδηλωτές.

Η λεγόμενη «νεκρή ζώνη», στην οποία μπήκαν οι διαδηλωτές, είναι εδάφη της Γάζας που βαφτίστηκαν «νεκρή ζώνη» από τον ισραηλινό στρατό. Δεν πρόκειται όμως για λίγα μέτρα γης σε ελάχιστη απόσταση από τα σύνορα: η, κατά το Ισραήλ, «νεκρή ζώνη» είναι συνολικά το 13% των καλλιεργήσιμων εδαφών που έχει στη διάθεσή της η πόλη της Γάζας για να τραφεί ο

πληθυσμός της!

Φυσικά, ο ισραηλινός στρατός δεν διαθέτει καμία «νεκρή ζώνη» από τη δική του πλευρά των συνόρων. Οι Ισραηλινοί στρατιώτες μπορούν να στήσουν φονικό καρτέρι στην άκρη ακριβώς του συνοριακού συρματοπλέγματος. Αλλά και ο «άμαχος» όχλος που φέρνει μαζί του τα καθίσματά του, κιάλια και αναψυκτικά, μπορεί να κάθεται και να παρακολουθεί τη σφαγή των αθώων σαν να βλέπει χολιγουντιανή υπερπαραγωγή. Η Ύβρις του Ισραήλ σε βάρος των Παλαιστίνιων διαπράττεται σε μέγεθος ελληνικής τραγωδίας.

Η συνενοχή της «πολιτισμένης» Δύσης

Ακόμη και για τα πιο κραυγαλέα εγκλήματα του Ισραήλ, η απάντηση των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ είναι βλακώδεις παραινήσεις για αυτοσυγκράτηση, που απευθύνονται ταυτόχρονα στο φονιά και στο θύμα. Έτσι ακριβώς συνέβη και αυτή τη φορά. Μόνο που ένα πράγμα άλλαξε στο φετινό ρεσιτάλ ευήθειας και υποκρισίας της ευρωπαϊκής διπλωματίας: το ότι κέρδισε διάκριση στον ταρτουφισμό ο Νίκος Κοτζιάς, υπουργός Εξωτερικών της -υποτίθεται- αριστερής κυβέρνησης της Ελλάδας.

Όμως η πιο χαρακτηριστική επιβράβευση του εγκλήματος και του ολέθρου που συνεπάγεται η ύπαρξη του Ισραήλ, στάθηκε ένα εμβληματικό γεγονός όχι της πολιτικής, αλλά της μιντιακής υποκουλτούρας της Ευρώπης: Ο διαγωνισμός σκουπιδοτραγουδιού της Γιουροβίζιον. Εκεί, πήρε το πρώτο βραβείο το τραγούδι που εκπροσωπούσε το Ισραήλ, το οποίο είχε θέμα... την καταδίκη του μπούλινγκ! Ήταν σαν να βραβεύεται ο Κασιδιάρης για έκθεση ιδεών «υπέρ της ανοχής και της εγκαρτέρησης απέναντι στο συνομιλητή μας»...

Δεν έπαιξε κανένα ρόλο που το Ισραήλ δεν θα έπρεπε να υπάρχει καν στο διαγωνισμό, επειδή απλά δεν ανήκει γεωγραφικά στην Ευρώπη. Ούτε βεβαίως υπήρξε η ελάχιστη ευαισθησία για τις δολοφονίες δεκάδων Παλαιστίνιων διαδηλωτών που είχαν συμβεί τις τελευταίες μέρες πριν τον τελικό. Και, εννοείται, ούτε σκέψη πως η στέψη του Ισραήλ γινόταν δύο μέρες πριν τα εγκαίνια της πρεσβείας των ΗΠΑ στην κατεχόμενη Ιερουσαλήμ και τρεις μέρες πριν την 70ή επέτειο της Νάκμπα, της «ημέρας της καταστροφής», της μέρας που οι Παλαιστίνιοι έμειναν πρόσφυγες χωρίς πατρίδα από το σιωνιστικό στρατό.

Όσο για τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης, θυμίζει την ατάκα του ελληνικού σινεμά: «Είναι πολλά τα λεφτά, Άρη!». Δεν γίνεται να χαλάσουν οι δουλειές μας με το στρατηγικό σύμμαχο, το Ισραήλ, τώρα που η Ελλάδα και η (Νότια) Κύπρος διεκδικούμε όλους σχεδόν τους υδρογονάνθρακες της Ανατολικής Μεσογείου. Τώρα που απομονώνουμε την Τουρκία και κλείνουμε συμβόλαια με την Exxon Mobil, δεν είναι ώρες για ηθικές αναστολές.

Έτσι, οι υδρογονάνθρακες έκαναν την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ να βλέπει Παλαιστίνιους διαδηλωτές να πέφτουν, χωρίς αυτοσυγκράτηση και με δική τους ευθύνη, κατευθείαν πάνω στις σφαίρες του Ισραήλ. Και ο φαρισαϊσμός ανέβηκε ακόμη ένα επίπεδο.

Η ιδιαιτερότητα και ο ρόλος του Ισραήλ

Αν η Ευρώπη έκλεισε τα μάτια στο έγκλημα, η κυβέρνηση των ΗΠΑ το ενορχήστρωσε. Η έξαρση του Ισραηλινού πρωθυπουργού Νετανιάχου, όταν διεξαγόταν το μακελειό στη Γάζα, ενώ ο ίδιος εγκαινίαζε την αμερικανική πρεσβεία στην κατεχόμενη Ιερουσαλήμ, τα λέει όλα: «Δεν έχουμε καλύτερους φίλους στον πλανήτη, στέκεστε υπέρ του Ισραήλ και υπέρ της Ιερουσαλήμ (...) Πρόεδρε Τραμπ, αναγνωρίζοντας την Ιστορία, γράψατε Ιστορία (...) Είμαστε στην Ιερουσαλήμ και ήρθαμε για να μείνουμε».

Ο Νετανιάχου ήταν ενθουσιώδης, αλλά καθόλου υπερβολικός. Το κράτος του Ισραήλ δεν δέχεται απλώς πλουσιοπάροχα τη βοήθεια των ΗΠΑ, αλλά, κυριολεκτικά, υφίσταται ως οντότητα χάρη στις ΗΠΑ. Το Ισραήλ δεν αποτελεί μονάχα μια πανίσχυρη πολεμική μηχανή, που πιέζει σαν ξιφολόγχη τα πλευρά των αραβικών λαών. Ως κοινωνία, το Ισραήλ κρατά ένα υψηλό επίπεδο ζωής, παρά τους απίστευτους πολεμικούς εξοπλισμούς, χάρη στην αρωγή των ΗΠΑ. Πρακτικά για κάθε αξία ενός δολαρίου που παράγεται στο ισραηλινό κράτος έρχονται άλλα έξι δολάρια από το εξωτερικό για να προστεθούν στη συνολική παραγόμενη αξία.

Η ισραηλινή κοινωνία δεν είναι ένα «κανονικό» καπιταλιστικό κράτος όπου οι καπιταλιστές εκμεταλλεύονται το ντόπιο και ξένο προλεταριάτο – υπάρχει ασφαλώς κι αυτή η πλευρά, αλλά είναι δευτερεύουσα.

Το Ισραήλ είναι το τελευταίο αποικιακό κράτος: διατηρείται και

εξοπλίζεται για να συνεπικουρεί τον ιμπεριαλισμό στο να παραμένουν οι αραβικοί λαοί υπόδουλοι και καταπιεσμένοι και να εκμεταλλεύεται πολύ φτηνά το πετρέλαιό τους η Δύση.

Το Ισραήλ αποτελεί ένα παράσιτο στη Μέση Ανατολή που συντηρείται στη ζωή όσο μένει χωρίς δικαιώματα στο περιθώριο το αραβικό προλεταριάτο. Η αναγνώριση από την κυβέρνηση του Τραμπ πως η κατεχόμενη Ιερουσαλήμ είναι η πραγματική πρωτεύουσα του Ισραήλ, δείχνει πως οι ΗΠΑ απομακρύνονται πια από τη συζήτηση ύπαρξης δύο κρατών, του Ισραήλ και της Παλαιστίνης, πάνω περίπου στα εδάφη των δύο κρατών που είχε αποφασίσει ο ΟΗΕ το 1947. Έτσι κι αλλιώς, τέτοια «συνύπαρξη» θα μπορούσε να υπάρξει μόνο εφόσον το κρατίδιο της Παλαιστίνης αποτελούσε ένα είδος «μπαντουστάν», ολοκληρωτικά υπόδουλου κράτους. Και οι Παλαιστίνιοι με την αντίστασή τους έχουν ακυρώσει αυτό το σενάριο.

Υπάρχει λύση στο δράμα της Παλαιστίνης;

Μια νικηφόρα εργατική επανάσταση π.χ. στο Κάιρο, πρωτεύουσα του αραβικού προλεταριάτου, πέρα από τις άλλες ανατροπές, θα έφερνε ολέθρια κρίση στο ίδιο το Ισραήλ. Αυτό φανέρωνε η εχθρική στάση του Ισραήλ απέναντι στις αραβικές εξεγέρσεις του 2011, δυστυχώς ηττημένες σήμερα.

Μ' άλλα λόγια, όσο ηρωισμό και αυτοθυσία και αν επιδείξουν οι Παλαιστίνιοι απέναντι στον ισραηλινό Γολιάθ, δεν μπορούν να τον αντιμετωπίσουν μόνοι τους. Ο αγώνας στη Γάζα και στα Κατεχόμενα θα μπορεί μονάχα να δείχνει την ανάγκη να συντριβεί το θηρίο, όχι το συγκεκριμένο δρόμο για τη νίκη. Ο πόλεμος κατά των σιωνιστών θα κριθεί τελικά στο Κάιρο, τη Δαμασκό και τη Βαγδάτη. Το Ισραήλ στηρίχτηκε από τις ΗΠΑ για να κρατά απρόσκοπτα ψηλά τα κέρδη από το πετρέλαιο για τους διεθνείς κολοσσούς. Το Ισραήλ είναι το μαντρόσκυλο που θα εξαφανιστεί από την αυλή όταν αποχωρήσει ηττημένο το αφεντικό του.

Ως τότε, μαντρόσκυλο και αφεντικό μοιράζονται την ψευδαίσθηση πως «ήρθαν για να μείνουν». Οι ψευδαισθήσεις θα συνεχίσουν, όσο αθώο αίμα και να χυθεί στη Γάζα. Αλλά θα σβήσουν απότομα, όταν πάρουν το λόγο οι Άραβες εργάτες και εργάτριες.